

[Axel Dam.]

Jeg svarede, at saafremt han fastholdt Ønsket derom efter at have læst min Imødegaaelse af Angrebet, som jeg sendte ham i Manuskript, skulde det omgaaende blive optaget. Han fastholdt ikke sit Angreb, og jeg havde saaledes sparet ham for at kompromittere sig ved et grundløst Angreb. Men jeg fik senere Lejlighed til at erfare, at han ikke havde fortjent en saadan Hensynsfuldhed fra min Side. Et Par Aar efter fremkom der nemlig i hans eget Blad et stærkt personligt Angreb paa mig, og ikke blot afviste han en kort Artikel, jeg sendte ham som Svar, men han vilde end ikke optage den Henvisning til et andet Blad, som Presselovens § 11 paabyder. Jeg maatte gaa til Sagsanlæg og opnaa Dom, faa ham idømt baade Bøde og Sagsomkostninger til mig for at tvinge ham til at optage den forsinkede Henvisning til, at Angrebet var besvaret i mit eget Blad. Med en Erfaring som denne vil det vist indrømmes, at en Lovgivning til Højnelse af Pressemorale er paakrævet. Ganske vist er det ikke sandsynligt, heldigvis, at der gives flere Redaktører her i Landet, der staar paa et saadant Niveau af Pressemoral, som den her anførte Erfaring er Eksempel paa, men det er dog ikke helt utænkeligt, og jeg har derfor ment det rigtigt, at Hæderlighedskravet til Pressen fremtræder i Lovsform.

Med Hensyn til det Punkt i Lovforslaget, der gaar ud paa, at Angreb ikke maa være anonyme, er der kommet et Svar i et af Hovedstadsbladene, som siger, hvad det skulde kunne gøre, naar der er en ansvarlig Redaktør, som skal staa inde for, hvad der er skrevet. Jeg kan ikke indse, at det er tilfredsstillende, at en forholdsvis uskyldig Mand bliver idømt en Bøde, medens Smædeskriveren selv skal gaa fri. Jeg maa maaske have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at citere et Par Linier af en Udtalelse af tidligere Medlem af Folketinget, Dr. Fraenkel om denne Sag. Han siger:

„Hvad jeg sigter til, er, at et anonymt Angreb i Pressen ikke maa imødegaaes af den angrebne, der kender Angriberens Navn, hvis han i sit Svar nævner dette. Han kan højst faa Lov til at stile sit Svar til det upersonlige, ham maaske fuldkommen ligegyldige Blad, hvis Redaktør han ikke har det mindste Udestaaende med, maaske slet ikke kender.“

Jeg finder ogsaa, at der for Pressen selv er noget uværdigt i, at en Mand ikke selv

skal bære Ansvar for sine Udtalelser, men skal have en anden til at bære Ansvar og tage den Straf, der maatte paa komme i Tilfælde af Dom. Den Kritik, der er fremkommet i „Politiken“, af Mr. Sticck, gik ogsaa ud paa, at det vilde være ganske meningsløst, om man ikke skulde have Lov til, naar man fremsætter et Forslag til en fornuftig Reform, saa at skælde de Mennesker ud for dumme og taabelige, der er dens Modstandere. Jeg kan ikke se, at dette skulde være i mindste Maade nødvendigt. Det er jo tilstrækkeligt rent sagligt at stemple Modstanden som dum og taabelig og eventuelt bevise det, uden at man behøver at overføre Dommen paa Modstandernes Person. Saa vidt jeg ved, er der i den engelske Lovgivning en Bestemmelse, som siger, at man skal ikke blot kunne bevise, at en ærekrænkende Udtalelse er sand, men man skal ogsaa kunne føre Bevis for, at det er i Offentlighedens Interesse, at dette fremdrages. Her kommer vi ind paa et andet Punkt, Privatlivets Fred, som jeg af forskellige Grunde ikke har berørt i dette Forslag.

Selvfølgelig trænger vi til en grundig Revision af hele Presseloven, men jeg har ikke ment mig kompetent til at fremsætte et saadant Forslag, og ogsaa det, jeg her har fremsat i det foreliggende Forslag, trænger muligvis til Forbedringer og Omformning af dem, der er mere kyndige end jeg i at skrive Lovparagraffer. Jeg har fremsat disse Par Punkter, fordi jeg ønskede at fremkalde en Debat og Diskussion og Undersøgelser af hele Pressemorale, og hvad der i øvrigt maatte kunne være at ændre i de bestaaende Forhold, og der er jo intet i Vejen for, hvis man vil være saa velvillig at henvise dette Forslag til et Udvalg, at der dèr kan tilføjes Paragraffer, stilles Ændringsforslag, som ogsaa drager andre Sider af Pressevæsenet ind under en ny Lovgivning. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Forslag, som jo ikke er noget partipolitisk, til velvillig Behandling. Jeg er ganske vist blevet advaret imod at fremsætte det i en lovgivende Forsamling, hvor saa mange af Medlemmerne enten er Redaktører eller tidligere har været Redaktører, men jeg tror, at det i Virkeligheden ogsaa er i Pressens egen Interesse, at der bliver stillet et saadant Hæderlighedskrav, og jeg haaber ikke, at den Antipati, der muligvis er mod mig personlig, fordi jeg staar som Repræsentant for Retsforbundet, skal faa Indflydelse paa Behandlingen af et Forslag som dette, der efter min Mening maa have alle hæderlige Menneskers Interesse.